

РЕШЕНИЕ

№ 6378

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **6516** по описа за **2021** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по повод касационна жалба с вх. № 23691 от 05.07.2021г. по описа на Административен съд - София град и вх. № 21035003 от 14.06.2021г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Дирекция „Инспекция по труда”, чрез старши юрисконсулт К. Х., срещу решение от 27.05.2021г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение /НО/, 147-и състав, постановено по НАХД № 9877/2020г. по описа на съда, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22 - 006779 от 10.07.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” /ДИТ/ С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н М., [жк], [жилищен адрес] магазин 1, представлявано от В. А. Д., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 416, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, вр. чл.414, ал.1 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 лева за нарушение на чл. 130а, ал.7 от КТ.

В касационната жалба са развити подробни съображения за неправилност на постановеното решение. Твърди се, че при правилно изяснена фактическа обстановка и обоснован извод за осъществено нарушение, съдът неправилно се е произнесъл по правния спор. Моли решението на СРС да бъде отменено, като вместо него се

постанови друго, с което да бъде потвърдено изцяло НП като законосъобразно и правилно. В хода на съдебното производство касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. М., който поддържа жалбата, на основанията, изложени в нея. Моли същата да бъде уважена, а решението на въззивния съд - отменено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационното оспорване, [фирма], чрез адв. В. Й., в писмен отговор по жалбата, намира същата за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила като претендира присъждането на разноски. В съдебно заседание, редовно призован, се представлява от адв. К., който оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски пред настоящата инстанция, за които представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратур, прокурор Н., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице - страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна: При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство по документи в ДИТ-С. на [фирма], инспекторите от ДИТ С., сред които инж.Г. М. установили, че съгласно писмена декларация от работодателя, [фирма] е разполагало с 80 служителя на трудов договор към 20.03.2020г. С оглед на значително намаляване на обема на работа на фирмата и невъзможността за трайна ангажираност на всички служители, управителят взел решение да съкрати служители с длъжност „Монтажник”. На 20.02.2020г. той е уведомил писмено всички служители, които са засегнати от това решение. Заповедите за прекратяване на трудовите договори, съгласно чл.328, ал.1, т.2 от КТ, били връчени на 20.03.2020г. на 41 служители на фирмата, считано от 22.03.2020г. До приключване на проверката не са представени доказателства [фирма] да е уведомил Агенцията по заетостта за предстоящото масово уволнение не по - рано от 30 дни преди да връчи заповедите на служителите. При тези данни административнонаказващият орган е счел, че [фирма], в качеството си на работодател е предвидил масови уволнения, но не е уведомил Агенцията по заетостта не по - рано от 30 дни преди извършване на масовото уволнение, като с това е нарушил разпоредбата на чл.130а, ал.7 от КТ. Прието е, че нарушението е извършено на 20.03.2020г. в дружеството и е констатирано в ДИТ-С. на 30.04.2020г. въз основа на изложените обстоятелства е издаден АУАН, въз основа на който е издадено и процесното НП, с което на [фирма], на основание чл. 416, ал.1, вр. чл. 414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 лева, за това, че в качеството си на работодател е предвидил масови уволнения, но не е уведомил Агенцията по заетостта не по-рано от 30 дни преди извършване на масовото уволнение, което е квалифицирано като нарушение на чл.130а, ал.7 от КТ.

Гореописаната обстановка въззивния съд е установил от събраните по делото писмени доказателства по административно наказателната преписка, както и от гласните

доказателства, приобщени към делото, които преценени в тяхната съвкупност съдът е кредитирал като логически свързани и последователни. Въз основа на тях съставът на СРС е посочил, че АУАН и НП са съставени, респ. издадени от компетентни органи, безспорно е доказано, че е налице „масово уволнение” по смисъла на закона, но извършеното нарушение неправилно е квалифицирано от административно наказващия орган като такова по чл. 130а, ал.7 от КТ, а не като такова по чл. 24, ал.1 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/. Поради това е неправилно приложена и съответстващата на това нарушение санкционна норма – по чл. 83 ЗНЗ. Районният съд е посочил и съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице-неправилно посочване на датата на нарушението. С тези мотиви съдът е отменил наказателно постановление № 22 - 006779 от 10.07.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” /ДИТ/ С..

Настоящият касационен състав намира решението на СРС за правилно.

Правилни са изводите на съда в обжалваното решение по приложението на закона относно наличието на процесуални нарушения при издаването на НП, касаещи нарушение на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН - неправилно посочена дата на нарушението. Районният съд е изложил подробни и мотивирани съждения, които настоящата инстанция споделя и не намира за необходимо да преповтаря. Неспазването на чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Ангажирането на административнонаказателната отговорност на лицата е строго формален процес, при който наказващият орган следва да спазва задълженията си по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и да посочи конкретно и вярно описание на нарушението и датата, на която то е извършено.

Правилен е и извода на районния съд за неправилно приложение на материалния закон. След преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно въззивната инстанция е направила законосъобразен и обоснован извод, че от обективна страна е осъществен състава на административно нарушение по чл.24, ал.1 от ЗНЗ. Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя както от писмените доказателства, така и от показанията на разпитания актосъставител Й.. Установено е по безспорен начин, че [фирма], в качеството на работодател на 20.02.2020г. е извършил „масово уволнение” по смисъла на §1, т.9 от ДР на КТ на 103 работници и служители по причини, които не са свързани с конкретния работник или служител и без да се съблюдават качествата и уменията на работника или служителя. Съгласно чл.24, ал.1 ЗНЗ за предвидените масови уволнения работодателят е следвало да уведоми писмено съответното поделение на Агенцията по заетостта не по-късно от 30 дни преди датата на уволненията. Дружеството не е изпълнил това свое задължение, поради което и въззивният съд е приел, че е осъществен състава на административно нарушение по чл.24, ал.1 от ЗНЗ, а не състава на чл.130а от КТ, която хипотеза урежда задължението на работодателят да предостави предварително информация и да проведе консултации с представителите на синдикалните организации и на работниците и служителите по чл. 7, ал. 2 КТ . Този извод на съда е правилен и се споделя напълно от настоящата инстанция.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника по касация за присъждане на направените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., които следва да бъдат възложени в тежест на Дирекция „Инспекция по труда”

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.05.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 147-и състав по НАХД № 9877/2019 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда”, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: